

Columbia

SVENSKA REKORDS

BEHÖV TILLBAKA SVUNNA LYCKLIGA DAGAR!

Här kommer vi bringa tillbaka de välskapade och kärleksfulla vi kända, den sålga, musikaliska och dans som glädder oss under så många lyckliga dagar! — Ja, genom så många COLUMBIA SKIFFOR på en COLUMBIA GRAMOPHON. Spela här nedan angivna fina urval af sång och musik utgifna af Juvenile Trio, William O'Connell Instrumental Trio, Columbia Band, den berömda tenoren Stenberg och baritone Mossberg. Skaffa Er ett exemplar af den fullständiga katalogen över COLUMBIA SKIFFOR på svenska. Den tillhandahålls gratis af varje Columbia-försäljare och vill ge Er upplysning om alla titlar, artister, sådana och skivornas nummer. PÅ DEN I DAG!

E 1387 Ljón Fågel—Mme. Stenberg.
Hull.
Norrländskens hemlängtan —
Mme. Stenberg-Hall.	E 3198 Konvaljens avsked — Hugo
Hulten.
Tess Lördan—Hugo Hulten.
Över vågorna—Columbia Ork.
Månskenvalsen—D:o.
E 2806 Den lustige kopparslagaren—
Olle i Skratthult.
Svenskt Potpourri — Olle i
Skratthult.	E 3427 Kvinnevisan—Chas. Widdén.
Gå på Dampen, deklamation—
Chas. Widdén.
E 2992 Vi på Överdagstänkta berg —
Joel Mossberg.
Duvan—Joel Mossberg.	E 4002 Wärdshusvalsen — Svenska
Damtrioen.
E 2993 Den käraste sagan—Oscar
Bergström.
Storstugans Marsch — Oscar
Bergström.	E 4022 Ny Flakavals—Birger Sten-
berg.
Luffarvalsen — Birger Sten-
berg.
	E 4081 Bohus Rillen—Sv. Damtrioen.
Kostervalsen—Sv. Damtrioen.

OVANSTÄNDE NUMMER SÄNDAS PORTOFRITT FÖR \$8.50.

Columbia, Sven-
ska Record, äro
äktliga Svenska re-
cord gjorda utaf
svenska artister.

Se efter Colum-
bia "Trade mark"
Börjar alltid Num-
mer af Columbia
Record.

The Swedish-Canadian Sales, Ltd.

208 Logan Ave. Dept. 1 Winnipeg, Man.

SKANDAL

AV MÄRTA STARNBERG.

(Forts. fr. föreg. nr.)

(Forts. fr. föreg. nr.)

IX.

Det var sommar igen, midsommar-
tid. Fröken Louise hade kommit
hem från Stockholm, där hon vistats
hela vintern. Hennes hår var upp-
satt, och hennes klädning var lång.

Hon öppnade saktis grunden i bux-
hörnklacken och gick inåt skogen.
Hon visste, att den hon sökte var
hemkommen, hon hade sett hans vita
mössa på kyrkvallen för ett par da-
gar sedan, och hon undrade, varför
han inte kom. Hon hade tänkt sig,
att han skulle sitta på en sten i skogen
och vänta på henne så snart hon
öppnade grunden.

Hon gick längre och längre på den
stig, där de båda vandrat tillsammans,
men han kom inte. Så väntade
hon om. Det var då hon fick syn på
sitt namn inskrivet i en björk. Margareta,
stod det där, och mitt emot på
andra sidan av trädet, stod det Harald
och emellan de båda namnen ett
datum. Å, hon visste så väl vilken
dag det var. Det var den dagen, då
hon hade sagt honom farväl, då han
hade kyssat henne.

Hon blev så glad. Hon ville ropa
hans namn. "Kommer du inte?" vil-
le hon ropa. "Jag är här." Men hon
stod tyst med armen omkring björ-
ken och lät sitt hjärta ropa. Det rop
hörde ingen annan än hon själv.
— Eller hörde någon det?

Han kom.
Den vita mössan var det första hon
såg. Hon släppte björken och gick
emot honom.

"Hörde du, att jag ropade på dig?"
Både hennes händer lågo i hans,
men hennes blick var irrande och
osäker, och färgen kom och gick på
hennes kinder.

"Ja".
"Jag har längtat efter dig. Det är
snart ett år sedan vi skildes".
"Tack! Också jag har längtat.

Men nu måste jag se på dig, Margareta
mea. Var har du gjort av ditt
hår?"

"Det är uppsatt nu. Jag fyllde sex-
ton år i vintern. — Och du! Å, vad
du är lång! Jag räcker dig knappt
till axeln".

Hon kände sig blyg, och det för-
argade henne. Han märkte det, och
han hjälpte henne.

"Ja, lät se! Du räcker mig knappt
till axeln. Men du måste du ta
av dig hatten, så att jag får se ditt
huvud med uppsatt hår, Margareta
mea".

Hon tog av sig hatten, stod och
höll den i handen och rodnade.

"Får jag ta på det?"

"Ja".
Han strök varsamt över det burri-
ga håret.

"Se på mig, Margareta! Inte ha
vi väl vuxit ifrån varandra? Jag har
längtat så mycket".

Då kom hennes blick som först sä-
ker och varm in i hans, och blyg-
heten gav vika. Han fick snart veta
att hon tänkt på honom varenda dag
under vintern och att hon längtat ef-
ter sommaren och honom. Han fick
veta, att då hon varit på operan el-
ler konserter, eller då hon hört sång
och musik, hade hon längtat mest ef-
ter honom. Kunde han förstå var-
för? Han fick veta, att hon tagit lek-
tioner och arbetat flitigt, att hon va-
rit på två stora balar och haft upp-
satt hår och långa klädningar, och
att hon haft så förtjusande roligt.
Han fick veta, att hon skulle vara i
Stockholm nästa vinter också och att
det glädde henne.

Och så ville hon veta allt om ho-
nom också. Vad han gjort, vad han
lärt, vad han skulle bli. Hon hade
aldrig fört talat med honom om vad
han skulle bli.

Jaså, jurist. Varför blev han inte
löjtnant? Hon kände så många trov-
liga löjtnanter. De dansade så bra.

Nej, han hade inte lust för det
yrket, och inte heller medel.

Det kom något främmande i hans
röst, och hon måste se på honom. Det
kom tystnad och lade sig emellan
dem. Men hon bröt tystnaden.

"Harad, det här har du gjort. Jag
säg det nya. Kom!"

Hon gick till trödet, där deras
namn voro inskrutna, och hon lade
sina händer över deras namn.
"Du gjorde det den dag vi skildes
förra sommaren".

Han kom långsamt efter henne.

"Ja".

"Jag blev så glad, då jag fick se
det".

Han ställde sig mitt emot henne
och lade sina händer över hennes på
den vita björken.

"Det är vår historia, skuren med
en kniv och gömd i dina händer",
sade han.

"Och i dina också".

"Tack!".

Hon lät fram bakom björken
och lo.

"Jag är så glad, att jag är hemma
och att..."

"Att?"

"Att du också är hemma".

"Tack!".

"När tänker du släppa mina hän-
der?"

"Aldrig".

"Tack!".

Men i nästa minut hade hon ryckt
den undan hans och vänt sig om.
Han kom efter henne och de gingo
åter till grunden.

"Känner du igen den här?" frågade
hon och tog fram den lilla bollen, som
han en gång givit henne. "Den har
legat på mitt skrivbord hela vintern
och längtat efter att få tala igen. Nu
talar den".

Hon kastade bollen sex gånger mot
hans bröst, räckte honom handen,
men såg inte upp och gick.

Så möttes de igen varenda dag vid
grunden i buxhörnklacken, och den
lilla bollen bestämde klockslaget för
deras möten. Den gamla förtroel-
igheten letade sig fram igen. De hade
mycket att säga varandra. Den som-
maren lekte de inte tillsammans så-
som den första sommaren, och inte
heller läste de tillsammans såsom
den andra. De auto bredvid varan-
dra och talade eller gingo sida vid
sida genom skogen. Snart var det
bara en sak som låg outalad mellan
dem, men den låg där och bävade
bakom allt vad de sade. Och så blev
också det sagt.

Det var en afton i juli.

"Margareta, varför mötas vi här i
skogen, du och jag?"

"För att vi ska vara varandra".

Hon såg upp till honom med sin
stora, varma, ärliga blick. Och i nä-
sta minut steg hon in i hans famn,
slog armarna om hans hals och mot-
tog hans kyss.

Och så var ingenting outtalat mel-
lan dem.

"Mer än himmel och mer än jord
älskar jag dig".

"Och mer än du älskar mig, älskar
jag dig, Margareta".

De stötte länge i skogen med ar-
marna om varandras liv och talade
om sin kärlek.

Från den dagen kommo de alltid
tillbaka till skogen, där de den fö-
regående dagen bestämt. Klockan
hann aldrig slå slaget, förrän de vo-
ro där, och sent skildes de åt. De
tala, lutade mot varandra och med
kramarna sitta långa stunder utan att
armarna om varandras liv. De kunde
vandras fram över hela blomsterma-
ten utan att ett ögonblick tänka på
blommorna, som de trampade uppå.
De sporde intet om blommornas liv
eller deras namn numera, de tänkte
blott på varandra, och de talade bara
om sin kärlek.

"Tänk, om vi hade ett litet bo här
i skogen, du och jag, en liten stuga,
där vi kunde bo samman".

Det var hon, som talade.

"Vi skulle bygga oss en stuga. Jag
bygger på vår stuga, då jag arbetar.
Förstår du inte det, Margareta mea?"

"Jo, men varför skulle bygget
tas så lång tid? Varför skulle de vä-
nta? Varför kunde de inte flytta till-
sammans den dagen?"

Då blev hans ansikte allvarligt.
Då gick ett bedrövelsen moln över
deras ljusa himmel. Då talade han
om skrankor, som skilde dem åt.

Dem hoppa vi över. Om också berg
läge i vår väg, Harald, säg, är inte
vår kärlek högre än alla fjäll?"

Då kysste han bort frågorna från
hennes läppar. Då var deras kärlek
högre än alla fjäll.

Han skulle arbeta, dag och natt
skulle han arbeta. Om ett par år
kunde han vara färdig med examen,
och då, först då kunde han våga sig
fram och bedja om henne, som redan
var hans.

"Och om pappa och mamma säga
nej, så följer jag dig ändå, följer dig
genom hela livet".

"Tack!".

X.

Baroness hade nästan förgätt hän-
delsen med dottern och skogsvaktar-
sonen året förr, och det föll hem
inte in, att deras samvaro fortsatte.

Dottern var inte ett barn längre, hon
var vuxen nu. Hon musicerade, läste
och broderade om dagarna eller fö-
tog ridturer tillsammans med fadern
eller åkturer tillsammans med mo-
dern, och de visade alltid var de hade
hennes. Endast efter middagen, då
modern, som var en fysiskt svag na-
tur, vilade, och fadern timmar igenom
lördag i rökummet vid sina tidni-
gar, som just vid den tiden anlände,
änkte ingen på vad dottern gjorde.

Och det var då hon gick till skogen
för att möta den hon hade kär.

Fröken Louise var mjuk som ett
var numera, smekam och vänlig mot
alla, till och med mot tjänarna, och
glad som en lärka. Inland var hon
som yr av fröjd. Baroness tog henne
ofta på sitt knä och beundrade hen-
nes tilltagande skönhet.

Tjänarna förundrade sig mycket
över förändringen med "lilla grevin-
nan", och kammarjungfrun stöderade
ut anledningen snart nog.

"Jag tycker att fröken Louise är
alldeles för god åt skogsvaktarsonen",
sade hon en dag, då friherrinnan höll
på att göra toid till middagen.

"Fröken Louise har blivit så vacker,
att hon borde kunna få en prins till
och med".

"Hur vet du att hon bryr sig om
skogsvaktarsonen?" frågade friherr-
innan, och fixerade sin kammarjung-
fru skarpt.

"Det har jag själv sett. Hon stäm-
mer möte med den där kandidaten i
skogen varenda dag, då friherrinnan
vilar, och i går såg jag med mina eg-
na ögon hur hon lät honom kyssa sig
gång på gång".

"Det är nog", sade friherrinnan.
"Tack!".

"När tänker du släppa mina hän-
der?"

"Aldrig".

"Tack!".

Men i nästa minut hade hon ryckt
den undan hans och vänt sig om.
Han kom efter henne och de gingo
åter till grunden.

"Känner du igen den här?" frågade
hon och tog fram den lilla bollen, som
han en gång givit henne. "Den har
legat på mitt skrivbord hela vintern
och längtat efter att få tala igen. Nu
talar den".

Hon kastade bollen sex gånger mot
hans bröst, räckte honom handen,
men såg inte upp och gick.

Så möttes de igen varenda dag vid
grunden i buxhörnklacken, och den
lilla bollen bestämde klockslaget för
deras möten. Den gamla förtroel-
igheten letade sig fram igen. De hade
mycket att säga varandra. Den som-
maren lekte de inte tillsammans så-
som den första sommaren, och inte
heller läste de tillsammans såsom
den andra. De auto bredvid varan-
dra och talade eller gingo sida vid
sida genom skogen. Snart var det
bara en sak som låg outalad mellan
dem, men den låg där och bävade
bakom allt vad de sade. Och så blev
också det sagt.

Det var en oerhörd!

Ja, vad skulle de göra?

Jo, först och främst skulle de för-
vissa sig om, att det var sant, det
kammarjungfrun hade sagt. Han,
baronen, skulle själv observera do-
ttern. Visade det sig, att det var sant,
skulle de ingripa.

Då hon var färdig, gick hon genast
till sin mans rum. Vridande sina
händer gick hon fram och åter på
golvet, förtäjlade, vad kammarjung-
frun nyss hade sagt. Baroness satt
som slagen av förvåning. Hur kunde
de Louise bete sig så! Hans dotter!
Det var oerhörd!

Ja, vad skulle de göra?

Jo, först och främst skulle de för-
vissa sig om, att det var sant, det
kammarjungfrun hade sagt. Han,
baronen, skulle själv observera do-
ttern. Visade det sig, att det var sant,
skulle de ingripa.

Då hon var färdig, gick hon genast
till sin mans rum. Vridande sina
händer gick hon fram och åter på
golvet, förtäjlade, vad kammarjung-
frun nyss hade sagt. Baroness satt
som slagen av förvåning. Hur kunde
de Louise bete sig så! Hans dotter!
Det var oerhörd!

Ja, vad skulle de göra?

Jo, först och främst skulle de för-
vissa sig om, att det var sant, det
kammarjungfrun hade sagt. Han,
baronen, skulle själv observera do-
ttern. Visade det sig, att det var sant,
skulle de ingripa.

Då hon var färdig, gick hon genast
till sin mans rum. Vridande sina
händer gick hon fram och åter på
golvet, förtäjlade, vad kammarjung-
frun nyss hade sagt. Baroness satt
som slagen av förvåning. Hur kunde
de Louise bete sig så! Hans dotter!
Det var oerhörd!

Ja, vad skulle de göra?

Jo, först och främst skulle de för-
vissa sig om, att det var sant, det
kammarjungfrun hade sagt. Han,
baronen, skulle själv observera do-
ttern. Visade det sig, att det var sant,
skulle de ingripa.

Då hon var färdig, gick hon genast
till sin mans rum. Vridande sina
händer gick hon fram och åter på
golvet, förtäjlade, vad kammarjung-
frun nyss hade sagt. Baroness satt
som slagen av förvåning. Hur kunde
de Louise bete sig så! Hans dotter!
Det var oerhörd!

Ja, vad skulle de göra?

Jo, först och främst skulle de för-
vissa sig om, att det var sant, det
kammarjungfrun hade sagt. Han,
baronen, skulle själv observera do-
ttern. Visade det sig, att det var sant,
skulle de ingripa.

Då hon var färdig, gick hon genast
till sin mans rum. Vridande sina
händer gick hon fram och åter på
golvet, förtäjlade, vad kammarjung-
frun nyss hade sagt. Baroness satt
som slagen av förvåning. Hur kunde
de Louise bete sig så! Hans dotter!
Det var oerhörd!

Ja, vad skulle de göra?

Jo, först och främst skulle de för-
vissa sig om, att det var sant, det
kammarjungfrun hade sagt. Han,
baronen, skulle själv observera do-
ttern. Visade det sig, att det var sant,
skulle de ingripa.

Då hon var färdig, gick hon genast
till sin mans rum. Vridande sina
händer gick hon fram och åter på
golvet, förtäjlade, vad kammarjung-
frun nyss hade sagt. Baroness satt
som slagen av förvåning. Hur kunde
de Louise bete sig så! Hans dotter!
Det var oerhörd!

Ja, vad skulle de göra?

Jo, först och främst skulle de för-
vissa sig om, att det var sant, det
kammarjungfrun hade sagt. Han,
baronen, skulle själv observera do-
ttern. Visade det sig, att det var sant,
skulle de ingripa.

Då hon var färdig, gick hon genast
till sin mans rum. Vridande sina
händer gick hon fram och åter på
golvet, förtäjlade, vad kammarjung-
frun nyss hade sagt. Baroness satt
som slagen av förvåning. Hur kunde
de Louise bete sig så! Hans dotter!
Det var oerhörd!

Ja, vad skulle de göra?

Jo, först och främst skulle de för-
vissa sig om, att det var sant, det
kammarjungfrun hade sagt. Han,
baronen, skulle själv observera do-
ttern. Visade det sig, att det var sant,
skulle de ingripa.

Då hon var färdig, gick hon genast
till sin mans rum. Vridande sina
händer gick hon fram och åter på
golvet, förtäjlade, vad kammarjung-
frun nyss hade sagt. Baroness satt
som slagen av förvåning. Hur kunde
de Louise bete sig så! Hans dotter!
Det var oerhörd!

Ja, vad skulle de göra?

Jo, först och främst skulle de för-
vissa sig om, att det var sant, det
kammarjungfrun hade sagt. Han,
baronen, skulle själv observera do-
ttern. Visade det sig, att det var sant,
skulle de ingripa.

Då hon var färdig, gick hon genast
till sin mans rum. Vridande sina
händer gick hon fram och åter på
golvet, förtäjlade, vad kammarjung-
frun nyss hade sagt. Baroness satt
som slagen av förvåning. Hur kunde
de Louise bete sig så! Hans dotter!
Det var oerhörd!

Ja, vad skulle de göra?

Jo, först och främst skulle de för-
vissa sig om, att det var sant, det
kammarjungfrun hade sagt. Han,
baronen, skulle själv observera do-
ttern. Visade det sig, att det var sant,
skulle de ingripa.

Då hon var färdig, gick hon genast
till sin mans rum. Vridande sina
händer gick hon fram och åter på
golvet, förtäjlade, vad kammarjung-
frun nyss hade sagt. Baroness satt
som slagen av förvåning. Hur kunde
de Louise bete sig så! Hans dotter!
Det var oerhörd!

Ja, vad skulle de göra?

Jo, först och främst skulle de för-
vissa sig om, att det var sant, det
kammarjungfrun hade sagt. Han,
baronen, skulle själv observera do-
ttern. Visade det sig, att det var sant,
skulle de ingripa.

Då hon var färdig, gick hon genast
till sin mans rum. Vridande sina
händer gick hon fram och åter på
golvet, förtäjlade, vad kammarjung-
frun nyss hade sagt. Baroness satt
som slagen av förvåning. Hur kunde
de Louise bete sig så! Hans dotter!
Det var oerhörd!

Ja, vad skulle de göra?

Jo, först och främst skulle de för-
vissa sig om, att det var sant, det
kammarjungfrun hade sagt. Han,
baronen, skulle själv observera do-
ttern. Visade det sig, att det var sant,
skulle de ingripa.

Då hon var färdig, gick hon genast
till sin mans rum. Vridande sina
händer gick hon fram och åter på
golvet, förtäjlade, vad kammarjung-
frun nyss hade sagt. Baroness satt
som slagen av förvåning. Hur kunde
de Louise bete sig så! Hans dotter!
Det var oerhörd!

Han vände om och gick med häf-
tiga steg upp mot slottet.

Hur kom det sig, att han nu, just
nu i tankarna slungades tillbaka till
sin egen ungdomstid, då han själv
hade älskat ända till vansinne, äls-
kat en — och sedan gift sig med
en annan. Ja, det skulle nu också
bli dotterns lott, måste bli det. Ty
han förstod att Louise älskade den
som hon lät kyssa sig.

Han gick länge av och an i sitt
rum, och posten fick ligga orörd på
hans bord. Han ville inte störa sin
fru, han visste, att hon så väl behö-
vde vila, och han ville inte företaga
sig något förrän han rådgjort med
hennes. Han såg på sin klocka. Den
visade några minuter över sju, och
Louise var ännu inte hemkommen.
Ett ögonblick tänkte han att gå till-
baka till trädgården och själv hämta
Louise, men han gick inte, utan
knackade i stället på sin frus dörr.
Hon var vakn, och han steg in.

"Hur är det?"

"Jo, skandalen är sann. Louise
står där ute och tar emot kysar av
skogsvaktarsonen, den uslingen. Vad
skola vi göra?"

"Hindra det, kostar vad det vill. Å,
så avskyvärt!"

Friherrinnan vred sina händer.

"Ja, de måste skiljas, genast skil-
jas, och aldrig träffa varandra mer",
sade baronen. "Du måste resa bort
med Louise, till exempel till Mar-
strand. Kunde du inte resa genast?"

"Jo, jag kan resa genast, jag kan
resa i morgon. Vi ha ingen tid att
förlora. Vi kunna ju säga, att det
är för min skull vi resa. Det är nog
klokast att inte låtsas ett ord om det
skedda, så dör det lättast av sig
själv. Hon behöver komma ut i nö-
jens vimmel, där glömmar man lätt-
last".

"Ja, vi skola inte sky några om-
kostnader för Louise. Jag kan ju
själv komma efter om några dagar.
Marstrand är nog den lämpligaste
platsen, där träffar man inte så myc-
ken pöbel".

"Och den andra, den där skogsvak-
tarpojken?"

"Han skall undan. Vid Gud, den
lymmeln skall inte få trampa min
mark en gång. Jag skall genast säga
upp skogsvaktarn".

"Du kör väl genast bort honom?"

"Jag skulle göra det, om jag kun-
de, men kontraktet berättigar honom
att stanna till första november".